

derom med det ærede Udvalg, og det var først efter denne Konference, at Udvalget bestemte sig til ingen Indstilling at gøre. Sagen er nemlig den, at naar det paastaas, at Mærkerne ikke vare rigtig anbragte, saa kan det være anført i meget god Tro, men det var ikke Tilfældet; de vare ikke urigtig anbragte, de stod virkelig, hvor, de skulde. Men efter at det var blevet bekendt, at han havde stødt paa en Sten uden for Mærkerne, blev Farvandet uden for Mærkerne undersøgt, og der blev ganske vist fundet en Sten paa 9 Fod Vand, som slet ikke var kendt tidligere. Nu skal jeg ikke komme ind paa, at der blev gjort den Bemærkning, at da Sagten staa 7 Fod, var det besynderligt, at den skulde være stødt paa en Sten med 9 Fod Vand over sig, og derfor mente man, at da Sagten var i højeste Grad læf og usødygtig, kunde det snarere tænkes, at den var sunket af den Grund. Det skal jeg slet ikke komme ind paa. Jeg forudsætter, det er rigtigt, at den er sunket ved at støde paa den Sten, der ligger ude i Farvandet. Altsaa det gif jeg ud fra ved min Undersøgelse af Forholdet. Da denne Sten nu blev funden, bleve Mærkerne flyttede ud, og deraf kan det naturligvis forklæres, at den paagældende Skipper troede, at de havde ligget urigtigt. Men de vare altsaa der, hvor de, efter hvad der var bekendt, skulde staa. Nu er det aldeles tydeligt, at Marineministeriet aldeles ikke kan give Erstatning, fordi Folk lide Stæde ved at støde paa Grunde eller andre Hindringer, som ikke kendes, det kunde føre til de allerfleest uberegnelige Følger. Det er ikke saa mærkeligt, at der kan findes en ny Sten i Limfjorden. Den behøver ikke have ligget der i mange Tider. Hver Vinter flyttes ikke saa Stene af Isen, og derfor lader det sig ikke gøre straks at finde, hvor Stenene ere. Naar altsaa en Mand støder paa en Sten, hvis Plads ikke er bekendt, er det meget sørgeligt for ham, men ingen kan have Forpligtelse til at erstatte den. Jeg tror derfor ikke, det kan nytte at henvisse dette Andragende til mig igen. Jeg mener at kende Sagen nøje, og jeg er overbevist om, at jeg slet ikke en Gang vilde have Ret til at yde Erstatning i et saadant Tilfælde.

M. Nielsen: Ja, den højtærede Minister var jo for saa vidt hensynsfuld, som han udtrykkelig sagde, at han ikke vilde tillægge den Formodning, der kunde være Tale om, at Skibet var læf og usødygtigt, nogen Betydning. Det er jeg meget glad ved, Sagen er jo den, at tvende Skipper, Markussen og S. C. Jensen have erklæret,

at Skibet var i fuldgod Stand, og denne Erklæring trøste de sig til at bekræfte, om nødvendigt. Fremdeles har, en af disse Skipper været Djenvidne, den Gang Grundstødet fandt Sted, og det var ham klart, at det var Grundstødet, der var Marsagen til, at Skibet sank, og at det altsaa ikke var et usødygtigt Skib, der gif sin naturlige Undergang i Møde. Men, med Hensyn til den højtærede Ministers Henviisning til, at Mærkerne vare rigtig anbragte, saa kan det være sikkert nok, at de vare rigtig anbragte, saa vidt man kendte det paa det Tidspunkt, men saa bliver det et andet Spørgsmaal. Burde man ikke have undersøgt Farvandet — ja, den højtærede Minister ryster paa Hovedet. Jeg skal ikke blande mig i den Affære, men det hadde dog været naturligt, at man, naar man ved, at der pludselig kan komme Skær frem, burde været saa forsigtig at lodde og undersøge disse Forhold af og til. Dette er imidlertid, ikke slet, efter hvad der foreligger, men jeg skal ikke trættes eller søge at paaheraabe mig Andragerens juridiske Ret. Jeg taler kun for at bevæge Tinget til om muligt at vise det Humanitetshensyn i dette Tilfælde, at det, da Manden virkelig har mistet, hvad han ejede, uden egen Skyld, vil være med til at henvisse Andragendet til den højtærede Marineminister, som saa, naar dette sker, hvad jeg haaber, vil tage under den nøjeste og villigste Overvejelse, om ikke i alt Fald en Del af det, vedkommende har mistet, kunde blive ham erstattet. Dermed skal jeg for min Del anbefale Andragendet.

Ordføreren (S. Holm): Da denne Sag forelaa i Fjor til Behandling i Finansudvalget, fik vi fra den højtærede Marineminister en lignende Meddelelse som den, Tinget har faaet i Dag, og der efter var der ikke noget af Finansudvalgets Medlemmer, som mente, at det kunde nytte at henvisse denne Sag til Ministeren, idet det jo var aabenbart, at der ikke kunde gøres noget Retstray gældende fra vedkommende Mand, og at der heller ikke fra Statsmyndighedernes Side var foregaaet saadanne Fejl, at det kunde paalægges Staten at erstatte Skaden. Der var sat Mærker paa de Grunde, man kendte; at man ikke hadde sat Mærker paa de Sten og Grunde, som man ikke kendte, var man jo lovlig undskyldt for. Altsaa Udvalget kunde ikke overbevise sig om, at det kunde nytte at henvisse Sagen til Ministeriet. Da den nu i Aar forelaa paa samme Maade uden ny Oplysninger, har man heller ikke villet henvisse Sagen. Nu har Tinget hørt den ærede Marineministers